

Сади

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Задзвеніли сади,
задзвеніли піснями.
Я такий молодий,
повний юними днями.

Одяглися сади
в черешневее плаття.
Рвучий струмінь води,
наче юне завзяття.

Засміялись уста,
засміялись очі.
Грає радість пуста
в весняні, теплі ночі.

Вже зелені сади,
вже весни кантилена.
Ще мій сміх молодий,
і душа ще зелена.

Зашуміли сади,
плине легіт привітний.
Я такий молодий,
а одначе самітний.

Джерело: Жулинський М. Г. Із забуття — в безсмертя. — К.: Дніпро, 1990.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/sady